

Περπατούσαν, περπατούσαν, κι' ὁ δρόμος ἐφαίνονταν ἀτελείωτος. Στὸ δρόμο δὲν ἀνοιξε κανεὶς τὸ στόμα νὰ μιλήσῃ. Ὁ φόβος καὶ ἀντάρξα ποῦχαν στὸ λογικὸ, ἢ παρηγοριὰ κι' ἐλπίδα δὲν τοὺς ἄφιναν. Ἀπὸ μακριὰ μὲ ἀναστεναγμὸ χαρᾶς ἀντίκρυσαν τὸ σπίτι. Αὐτὸ ἔτρεξαν νὰ φέρουν τὸ μήνυμα. Σὲ λίγο τὸ κατῶφλι ἦταν γεμάτο ἀπὸ ἀνθρώπους.

— Καλῶς τὴ μάμμη μας, εἶπαν κάμποσες φωναίς.

— Ὁ Θεὸς νὰ σοὺ δίνη ζωὴ, γιὰ νὰ σώνης καρδιές, εἶπε μὲ δακρυσμένα μάτια ὁ μυλωνᾶς καὶ τῆς ἐφίλησε τὸ χέρι.

Ἡ μάμμη στὰ λόγια τοῦ ἀναστενάξε, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ καλοῦ μυλωνᾶ δίνοντάς τον παρηγοριὰ καὶ σιγὰ σιγὰ ἐμβῆκε στὸ δωμάτιο τῆς ἄρρωστης.

Ὅλοι τὴν ἐδέχτηκαν χαρούμενοι.

Τοῦ μυλωνᾶ δὲν ἔκαμνε ἡ καρδιὰ νὰ μένῃ κοντὰ τῆς, μὰ σὰν καλὸς χριστιανὸς μὲ πόθο καὶ μὲ πεποίθησι ἐγονάτισε ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ζητώντας βοήθεια καὶ παρηγοριὰ.

Ὡστόσο ἡ μάμμη ἐζύγωσε τὸ κρεβάτι κι' ἐξήταξε τὴν ἄρρωστη.

Ἡ ἐτοιμόγεννη σὰν αἰσθάνθηκε τὰ χέρια τῆς μάμμης πάνου τῆς, μὲ μιᾶς ἔλαβε δύναμι, ἐπῆρε ζωὴ γιὰτὶ εἶδε τὸν ἄγγελό τῆς, τὸ σωτήρᾶ τῆς.

— Δὲν εἶχε τίποτε, ὀλίγη ἀδυναμία καὶ μεγάλο τὸ παιδί, εἶπε μὲ χαμόγελο ἡ μάμμη, σὲ λίγο θὰ ἔχουμε ἢ ἓνα ὁμορφο δράκο ἢ μιὰ νοικοκυροῦλα. Ἐφυγαν καὶ μὲ χαρούμενο πρόσωπο ἐπῆγαν νὰῦρουν τὸ μυλωνᾶ, πού στὸ δωμάτιο τῶν παιδιῶν τοῦ ἐπερίμενε μὲ χτυπὸκαρδο τὴ λευθεριά.

— Ἄς ἔχουμε ἐλπίδες παιδιὰ, καὶ μὲ θεῖα εὐλόγια ἔρριξε τὰ μάτια στὸ εἰκόνημα τῆς παναγιᾶς. Οἱ ὄρες περνοῦσαν ἀγνώριστες, γιὰτὶ καθόλου δὲν πρόσεχαν σ' αὐτές. Τάστέρια στὸν οὐρανὸ ἄρχισαν σιγὰ, σιγὰ νὰ χάνωνται, μὲ τὰ λαλήματα τῶν πετεινῶν.

— Ἄς πάῃ ἓνα παιδί στὴ θύρα νὰ φέρῃ τὰ μαντάτα εἶπε ἓνας τῆς συντροφιάς.

— Ναί, ναί ἄς τρέξῃ κι' ἐμεῖς περιμένουμε. Τὸ παιδί πετάχτηκε ὅζω ἀπὸ τὴ θύρα, κι' ἐπερίμενε. Χτυποκάρδι ἐπλάκωνε ὅλην τὴν καρδιά.

Τράκ... τράκ, κι' ὕστερα φωνὴ δράκου μὲ ἑλαφρὰ πατήματα, ἀκούστηκαν στ' ἀντικρινὸ δωμάτι. Τὸ παιδί τοῦ μύλου ἔφθασε ὀλόχαρο. Ὅλοι ἔμειναν μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

Ἐλευθερώθηκε! ἐγέννησε ἄρσενικό παιδί γιὰ τὰ γεράματα τοῦ μυλωνᾶ μας, ἐφώναζε, καὶ σὰν ἄστραπὴ χωρὶς νὰ τὸ προφθάσῃ κανεὶς, ἔτρεξε σὰν ζαρκάδι στὸ σπίτι τοῦ παπᾶ...

Τάστέρια εἶχαν σβυσθῇ, κι' ὁ ἥλιος ἤρχισε νὰ χρυσώνει τ' ἀντικρινὰ βουνά, ἐνῶ τὰ βελάσματα τῶν κοπαδιῶν μαζὺ μὲ τὸν ἥχο τῆς φλογέρας τοῦ βοσκοῦ, καὶ μὲ τὰ σημάματα τῆς ἐκκλησίας «Ὁ ἁγ. Λευθέριος», ἀντιλαλοῦσαν πέρα στους κάμπους, σὰν θεῖα καὶ οὐράνια μελωδία.

ΗΛ. Α. ΣΤΑΓΡΟΓ.

ΟΝΥΧΟΦΑΓΙΑ

Ὅλος ὁ κόσμος ἤξεύρει τὴν παράδοξον συνήθειαν τὴν ὁποίαν ἔχουν πολλοὶ ἄνθρωποι, νὰ τρώγουν τοὺς ὀνυχὰς τῶν. Ὁ ἱατρὸς Ἐδγαρ Βεριγκῶν, ἐμελέτησε τὴν διανοητικὴν καταστάσιν τῶν ἐχόντων αὐτὴν τὴν μανίαν, τὴν ὁποίαν ὀνόμασεν *ὀνυχοφαγία*.

Πρέπει νὰ προσέχωμεν πολὺ αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν, ὅχι μόνον ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς ὑγιεινῆς ἀλλὰ καὶ πρὸ πάντων, ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς ψυχολογίας.

Καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς ὑγιεινῆς, ἡ ὀνυχοφαγία φέρει εἰς τὸ στόμα διαφόρους ὕλας ἐν καταστάσει ἀποσυνθέσεως εὐρισκομένας καὶ μεστὰς παθογενῶν μικροβίων, εἰσάγει εἰς τὸν στόμαχον κερατίνην, οὐσίαν τοξικὴν ἡ ὁποία ἐπιφέρει γαστροεντερικὰς διαταραχάς καὶ στρογγυλαίνει τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, τοῦθ' ὅπερ καθιστᾷ αὐτὰ ἀδέξια διὰ πολλὰς ἐργασίας.

Πολλὰκις ἡ ὀνυχοφαγία εἶναι ἀποτέλεσμα κακῆς συνθεῆας τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἡ ὁποία καταντᾷ ἐπὶ τέλους αὐτοματικὴ καὶ ἀσυναίσθητος προχῆς. Πολλὰκις ἐπίσης, κατὰ τὰς παρατηρήσεις τοῦ κ. Βεριγκῶν, εἶναι ἀποτέλεσμα κληρονομικότητος, ἢ καὶ ἀπλῶς μιμησεως «Εἶναι σπάνιον, ἐὰν ἐρευνήσωμεν καλῶς, νὰ μὴ εὕρωμεν εἰς τοὺς προγόνους, ἢ εἰς τοὺς οἰκείους, παράδειγμα ἀνθρώπων, ὑποκειμένων εἰς τὴν ἰδίαν συνήθειαν. Εἶναι γνωστὸν ὅτι μία ἀπὸ τὰς ἀξίας παρατηρήσεως ἰδιότητος τοῦ νευρικοῦ ἡμῶν συστήματος, εἶναι ἡ τάσις τὴν ὁποίαν ἔχει πρὸς τὴν αὐτοματικὴν δράσιν. Ἡ ἐκτέλεσις μιᾶς πράξεως καὶ ἡ ἐπανάληψις αὐτῆς, παρασύρουν εἰς τὴν ἐκ νέου ἐκτέλεσιν καὶ ἡ τάσις αὕτη δὲν ἀργεῖ νὰ καταντήσῃ ἀκατανίκητος ὅταν ἡ συνείδησις δὲν ἐπαγρυπνήσῃ καὶ ὅταν ἡ προσοχὴ δὲν καταπολεμήσῃ δραστηρίως τὴν αὐτοματικὴν ὁρμήν. Ἀλλὰ ὁρμὴ καὶ αὐτοματισμὸς, δὲν εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ψυχολογικῆς καταστάσεως τῆς ἡθικῆς καταπτώσεως;» Ἄρα τὸ τρώγειν τοὺς ὀνυχὰς, εἶναι ἐνδειχὺς ἐκφυλισμοῦ καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον τὸ ἀποδεικνύει πάντοτε εἶναι ὅτι ἡ ὀνυχοφαγία ὡς φαίνεται συνοδεύεται ἀπὸ ἄλλα συμπτώματα χαρακτηρίζοντα τὸν ἐκφυλισμὸν, καθὼς οἱ νεότερινοὶ τρόμοι ἢ μικροψυχία. κτλ.

Προτείνει δὲ ὡς θεραπείαν τὴν ὑποβολήν. Οὔτε μὲ τὰ ἐλαστικὰ χειρόκτια, οὔτε μὲ τὴν ἐπαλοιφὴν πικρῶν οὐσιῶν, κατάρθωσαν νὰ θεραπεύσουν ποτὲ τὴν νευροπάθειαν ταύτην, μόνη ἡ ὑποβολὴ τὸν ἐβοήθησε νὰ θεραπεύσῃ πολλοὺς.

N.

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Μυθιστόρημα ΤΗ. BENTZON).

(Ἰδε σελ. 280).

Μοῦ ἐφάνη κατ' ἄρχας παράξενον, πῶς δὲν συνέβη

τίποτε ἀπὸ ὅτι ἐφοβούμεν κατόπιν μὲ κατέλαθεν ἓνα εἶδος ὀργῆς ἀνάμικτον μὲ περιέργειαν, πού μὲ ὠθοῦσε σχεδὸν νὰ τὸ προλάβω ἐγὼ πρώτη. Ἡ Κλαίρη μου ἐφαίνετο ἐπίσης περιέργως. Ἠρώτησε μερικές φορές τὸν σύζυγόν της, τοῦ ἔκχευε τὴν παρρησίαν ὅτι παρημέλει τὰ καθήκοντά του ὡς οἰκοδεσπότου, ἐπὶ τέλους ἐσηκώθη μὲ τὴν πρόφασιν πὼς θὰ τοῦ πάῃ ἓνα ποτήρι τσίπου, καὶ πῆγε νὰ διῇ ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὠμόν του τὴν σελίδα πού μελάνωνε.

Αὐτὸ ἀρχίζει παρῶνεν, εἶπε. Ὁδέττη, ἐσὺ πού εἶσαι λογία, πὼς ὀνομάζουν αὐτὰ τὰ χωρία πού ἐπιγράφουν στὴν ἀρχὴν τοῦ κεφαλαίου διὰ νὰ ὑποδείξουν τὸ ὅλον πνεῦμά του;

— Μία ἐπιγραφή ἴσως· εἶπον προσποιουμένη ὅτι ἐδίδα τὴν μεγαλιτέραν προσοχὴν στὴν δαντέλα μου.

Πῆρε τὸ φύλλο τοῦ χαρτιοῦ πού μιὰ βιαστικὴ πέννα τὸ σκέπασε, χωρὶς θυσήματα ἢ παραλλαγὰς, ἀπήγγειλε μὲ δυνατὴ φωνὴ δύο στροφὰς ὀρμητικῆς καὶ υπερηφάνου λυρισμοῦ, διεκόπη ἀποτόμως ψιθυρίζων μεταξὺ τῶν ὀδόντων του ἓνα διάβολε! ἐκπραστικό, τὸ ἀποτελεῖωσε χαμηλοφώνως καὶ εἶπε ὕστερα ἀπὸ μερικά λεπτὰ σιωπῆς, πού μου ἐφάνησαν σὰν αἰῶνες.

— Δὲν θὰ ζητήσης βέβαια νὰ μᾶς κάμης νὰ πιστεῦσωμεν ὅτι εἶναι μιὰ improvisation. Καλύτερο δὲν ἔγραψες ποτέ σου. Εἶναι δυνατὰ καὶ γεμάτο φιληθονία σὰν νᾶταν τοῦ Σουίμπιουρν.

Ὁ Παῦλος Σαλῶς, πού ἔκχευε λαμπρὰς μελέτας ἐπὶ τῆς ἀγγλικῆς ποιήσεως, θεωρεῖ τὸν Σουίμπιουρν ἀνώτερον τοῦ Τέννισσον, διὰ λόγους οἱ ὁποῖοι θὰ μὲ ἔκαμνυν ἀπ' ἐναντίας νὰ τὸν θεωρήσω κατώτερον.

— Θαυμάζετε τὸν Σουίμπιουρν μίσσες Νέβιλ;

— Δὲν τὸν γνωρίζω, ἀπήντησα ἐγὼ· μὲ αἰφνιδίαν βρετανικὴν σεμνοτυρίαν.

— Ἀλήθει· λυπούμαι, ἀλλ' ἰδοὺ στίχοι πού μποροῦν νὰ σᾶς ἀποζημιώσουν διότι δὲν ἔγραψες τίποτε ὠραιότερο... οὔτε περὶ ἐπιλήψιμο, εἶπεν, ὁ Σαλῶς μὲ εἰρωνικὸν ὕφος.

Λίγο ἔλειψε νὰ φωνάξω:

— Τότε μὴ διαβάζετε!

Ἡ περιέργεια μ' ἐμπόδισε, συγχρόνως δὲ καὶ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἐκρυπτόμην εὐκολώτερα ἐξακολουθούσα νὰ δεικνύω μεγάλην ἀδιαφορίαν. Ἠρέσθη λοιπὸν νὰ ἀνοίγω τὸ ριπίδιόν μου, καὶ τὸ ἔφερα στὸ πρόσωπόν μου διὰ νὰ ἀποκρύψω τὴν πυρᾶν κοκκινάδα μου. Ὁ! ὅχι! δὲν ἦτο σοννέτο τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου, οὔτε τοῦ Πετράρχα. Ἡ ὑπόθεσις ὅτι ἐνυπάρχει ἀπλούστατος καὶ μόνος ἔρως καταπίπτων ἀπᾶς διὰ παντός. Δὲν θὰ τοῦ συγχωρήσω ποτέ τοῦ Μᾶς τὸ ἀκατονόμαστο βασιανιστήριο πού μου ἐπέβαλε μὲ μίαν μοναδικὴν μνησικακίαν ἀναγκάζων με νὰ ἀκούσω ἐμπρὸς σὲ μιὰ δωδεκάδα ἀνδρῶν προσεκτικῶν, ἐμπρὸς στὴν γυναικὰ του τὴν ὁποίαν ἐξύβριζεν περισσότερον ἴσως καὶ ἀπὸ ἐμὲ αὐτὴν, τὴν ἀγαλίνωτην ὥδῃ πού δὲν ἦταν ἄλλο παρὰ ἐξομολόγησις. Δεκάκις κόντεψα

νὰ τοὺς διακόψω, νὰ διαμαρτυρηθῶ, νὰ φύγω. Μοῦ ἐφαίνετο σὰν νὰ μὲ παρουσίαζεν ὡς θέαμα, γυμνὴν καὶ χωρὶς δυνατὴν ὑπεράσπισιν, μοῦ ἐφαίνετο ὅτι γελοῦσε διὰ τὴν ταραχὴν μου. Μέσα ἀπὸ τὸ ριπίδιον πού ἔτρεμε στὰ χέρια μου, ἡσθάνομην τὸ πῦρ ἀδυσωπότητος βλέμματος πού θαρρεῖς μὲ κατακτοῦσε. «Θέλεις καὶ δὲν θέλεις πρέπει νὰ μὲ ἀκούσης ἐσκέπτετο ὁ βασιανιστής μου, νὰ μὲ ἀκούσης ἕως τὸ τέλος...» Τί στιγμὴ ἐντροπῆς καὶ ἡδονῆς συγχρόνως· τί ἀνέκφραστος περιφάνεια! Αὐτοὺς τοὺς στίχους πού τοὺς ὑπεδέχθησαν μὲ ψιθυρίσματα θαυμασμοῦ τοὺς ἐνέπνευστα ἐγὼ, μοῦ τοὺς ἀφιέρωνε, ἦσαν ἰδιόμοι μου, ἀλλ' ἀλλήθως ἦτο ἔρως ἀμείλικτος, αὐτὸς ὁ ἔρως τοῦ ποιητοῦ.

Ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ τὸν συνεχάρησαν. Ἡ Κλαίρη καὶ αὐτὴ, εἶπε μὲ τὴν ἡσυχη καὶ γλυκεῖα φωνή της:

— Εἶναι πολὺ καλοῖ.

Ἀπελπισμένη πλέον ἔκλινε πρὸς αὐτὴν καὶ τῆς ἐψιθύρισα:

— Πὼς ὑποφέρεis νὰ γράφῃ ὁ σύζυγός σου τέτοια πράγματα.

Ξαφνισμένη κάρφωσε τὰ ἀφελῆ της μάτια ἐπάνω μου.

— Ἐσὺ μοῦ τὸ λές αὐτό; Ἐσὺ πού τόσες φορές περιέλασες διὰ τὰ παιδαριώδη μου φερσίματα καὶ πού μὲ θεράπευσες;

— Ὅχι ὁμολογήτης, εἶπον διακόπτουσα αὐτὴν, ὅτι αὐτὸ ὑπερβαίνει πᾶν ὅριον!

— Πιστεύεις; Μοῦ φαίνεται σ' ἐμένα τοῦλάχιστον, πὼς ἔγραψε καὶ χειρότερα. Ἐπὶ τέλους αὐτὸ δὲν ἀφιερῶται σὲ κανέναν, ἀπλῶς ἔργον φιλολογικόν εἶπε καὶ ξανάρχισε τὸ πλεξιμό της. Ἡ Φελὶν εἶναι ξανθὴ... καὶ πρόκειται περὶ μελαχροινῆς... διὰ τὴν Σουλχερίτ πιθανῶς.

Ἔτσι λοιπὸν καὶ αἱ συμβουλαὶ μου ἀκόμη χρησιμεύουν ὡς ὅπλα ἐναντίον μου, καὶ μένω χωρὶς βοήθειαν. Μερικαὶ κρίσεις διεδέχθησαν τὰ συγγραφήματα, ἐσκάλλιναν τὰ ἀριστουργήματα καὶ εὕρισκαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σφάλματα· τοὺς μισοῦσα ὅλους πού ἀνέτεμν ψυχρῶς ὅ,τι δι' ἐμὲ ἦτο κατὰ σάνζωντανό καὶ μοῦ ἀνῆκε. Ἀφῆκα τὴν Κλαίρη νὰ ἀπολαύσῃ τὸν ποιητικὸν θρίαμβον τοῦ συζύγου της, καὶ βγῆκα νὰ ἀναπνεύσω λιγάκι στὸν ἐξώστην, καὶ νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴν δοκιμασίαν αὐτὴν. Ἡ ματίτικη νοχτιὰ βασιλεύει ἡσυχη στὴν πλατεία. Ἀπὸ τὸ ὑψηλὸ πάτωμα πού ἤμην, ἔβλεπα νὰ διαγράφηται ὁ σκοτεινὸς οὐρανός, σπινθηροβολῶν ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα ἄστρα καὶ τὰς κορυφὰς ἀκριτὰ ἀσχήμων τὴν ἡμέραν κτιρίων εἰς τὰ ὅποια ὅμως ἡ νύχτα προσέδιδε κατὶ γραφικόν, ποιητικόν. Μυρωδικὰς ἔφθαναν ἕως ἐμένα πού τις ἔφερε ἑλαφρὸ ἀεράκι ἀπὸ τὸν πλαγινὸ κήπο, μυρωδιὰς μεθυστικῆς σὰν πορτοκαλλεῶν, μὲ τις ὁποῖες τόσο πολὺ μοιάζει ἡ μυρωδιὰ τῶν ἀκκακίων τοῦ Παρισιῦ.

(Ἀκολουθεῖ).